

НАШЕ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 47 [588]

Субота, 2 грудня 1978 року

Ціна 2 коп.

ЗА ЕКОНОМІЮ І БЕРЕЖЛИВІСТЬ
ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНИХ РЕСУРСІВ

ЗВЕРНЕННЯ

колективу Львівського швейного
підприємства „Силует“ до колективів
усіх підприємств і об'єднань Українського
товариства глухих

Дорогі товариші!

1978 рік — третій рік десятиї п'ятирічки — був роком плодотворної всенародної боротьби за здійснення рішень XXV з'їзду КПРС, за подальше підвищення ефективності виробництва і якості роботи.

Одним із головних питань у вирішенні цих завдань на Львівському швейному підприємстві «Силует» була і залишається економія паливно-енергетичних ресурсів, сировини і матеріалів.

В цьому напрямку серед робітників підприємства проводиться велика роз'яснювальна, організаційна і політична робота. Працюючи під девізом — «Економія і бережливість», завдяки чіткому обліку, додержанню встановлених

норм і лімітів, зменшенню втрат, утриманню у справності технологічного обладнання, удосконаленню техніки і технології виробництва колектив підприємства добився зниження середньозважених норм витрат:

електроенергії — на 4,5 проценти,
умовного пального — на 3 проценти,
теплоенергії — на 2,1 процента.

Економія електроенергії за 1978 рік становитиме не менше 60 тисяч кіловат-годин, умовного пального — 60 тонн, теплоенергії — 200 гігикалорій.

Вступаючи в четвертий рік десятиї п'ятирічки, колектив швейного підприємства «Силует» бере на себе такі соціалістичні зобо-

в'язання по економії паливно-енергетичних ресурсів:

знизити норми витрат на випуск продукції проти досягнутих норм по електроенергії — на 3 проценти,

по умовному пальному — на 2,5 процента,
по теплоенергії — на 2,1 процента.

Закликаємо колективи підприємств і об'єднань Українського товариства глухих підтримати наш заклик до подальшої економії паливно-енергетичних ресурсів у четвертому році десятиї п'ятирічки.

Звернення обговорено і прийнято на зборах колективу робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Львівського швейного підприємства «Силует».

ДЕСЯТУ ПЯТИРІЧКУ — ДО 110-ї

РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА

СХВАЛЮЄМО,
ПІДТРИМУЄМО!

Уважно прочитали звернення колективів бригад Київського об'єднання «Контакт», Єнакіївського і Конотопського учбово-виробничих підприємств до всіх працівників Українського товариства глухих про дострокове виконання плану десятиї п'ятирічки — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

Така у нас традиція! Знаменні свята і дати радянські люди відзначають самовідданою працею,

високою організованістю і відповідалістю за виконання і перевиконання завдань, за підвищення ефективності виробництва і якості продукції.

Колектив штампувальної дільниці Донецького об'єднання «Електромагніт» добре потрудився у 1978 році. На початку року ми взяли на себе високі соціалістичні зобов'язання — виконати план трьох років п'ятирічки до першої річни-

ці нової Конституції СРСР. Ми були раді доповісти, що свої соціалістичні зобов'язання виконали достроково, у вересні.

Вивчивши звернення, зваживши виробничі можливості і наші ще невикористані резерви, ми одностайно підтримуємо звернення і беремо на себе нове підвищене соціалістичне зобов'язання — виконати план десятиї п'ятирічки до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

За дорученням робітників штампувальної дільниці начальник дільниці М. БЕЛУГА.

ВИКОНАЄМО

ДОСТРОКОВО!

Прочитавши щойно одержаний номер газети «Наше життя» із зверненням колективів бригад КДВО «Контакт», Єнакіївського і Конотопського УВП, ми зібрались всі в обідню перерву для обговорення їх звернення. Правильно, по робітничій совісті зробили колективи бригад М. А. Гаркавенко, А. Ш. Генденшлага і Є. І. Лузеву.

Ми, робітники механічної дільниці Полтавського учбово-виробничого підприємства № 2, самовіддано і добросовісно потрудилися над виконанням підвищених соціалістичних зобов'язань — завершити план трьох років десятиї п'ятирічки до першої річниці нової Консти-

туції СРСР. Трудились з запалом, дружно. Старались високопродуктивно використати кожну хвилину робочого часу. І ми були раді доповісти, що робітники механічної дільниці достроково, 28 вересня 1978 року, виконали свої високі соціалістичні зобов'язання. Є три роки п'ятирічки!

Так, тоді ми зрозуміли, що це для нас не межа. Зваживши свої можливості, невикористані резерви, забезпечивши високу організо-

ваність і ритмічність у роботі, ми вирішили підтримати звернення бригад і беремо на себе підвищене соціалістичне зобов'язання — виконати план десятиї п'ятирічки до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

Хай наша творча і натхненна праця буде подарунком до цієї знаменної дати!

Від імені колективу механічної дільниці, старший майстер О. СЕМЕНДЯЄВ.

Пленум ЦК КПРС

27 листопада 1978 року відбувся черговий Пленум Центрального Комітету КПРС.

Пленум заслухав і обговорив доповіді заступника Голови Ради Міністрів СРСР, голови Держплану СРСР тов. М. К. Байбакова «Про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1979 рік» і міністра фінансів СРСР тов. В. Ф. Гарбузова «Про Державний бюджет СРСР на 1979 рік і про виконання Державного бюджету СРСР за 1977 рік».

На Пленумі з великою промовою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнев.

Пленум прийняв постанову, в якій схвалив в основному проекти Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР і Державного бюджету СРСР на 1979 рік.

Раді Міністрів СРСР доручено внести зазначені проекти на розгляд Верховної Ради СРСР.

Пленум постановив: цілком і повністю схвалити висновки і вказівки, викладені у виступі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнева на Пленумі, покласти їх в основу діяльності всіх партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій, господарських органів. Зосередити увагу на забезпеченні виконання і перевиконання народногосподарського плану 1979 року, більш повному використанні інтенсивних факторів економічного розвитку, що стане ще однією важливою ланкою в реалізації рішень XXV з'їзду КПРС, завдань десятиї п'ятирічки, здійсненні наміченої програми підвищення добробуту радянського народу.

Пленум ЦК КПРС висловив тверду впевненість, що робітники і колгоспники, учені і спеціалісти народного господарства, всі трудящі країни, тісно згуртовані навколо лєнінської партії, докладуть своїх сил, знань і досвіду до того, щоб ознаменувати 1979 рік новими успіхами на всіх ділянках комуністичного будівництва.

Пленум ЦК КПРС розглянув організаційні питання.

Пленум ЦК перевів секретаря ЦК КПРС тов. Черненко К. У. з кандидатів у члени Політбюро ЦК КПРС.

Пленум ЦК обрав кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС тов. Тихонова М. О.

Пленум ЦК обрав кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС тов. Шеварднадзе Е. А.

Пленум ЦК обрав тов. Горбачова М. С. секретарем ЦК КПРС.

Пленум ЦК увільнив тов. Мазурова К. Т. від обов'язків члена Політбюро ЦК КПРС за станом здоров'я і в зв'язку з його проханням.

На цьому Пленум ЦК КПРС закінчив свою роботу. (ТАРС).

КНИГИ—БІЙЦІ

Широку пропаганду книг Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнева «Мала земля», «Відродження», «Цілина» розгорнула бібліотека Запорізького будинку культури. Поруч з вечорами-зустрічами з учасниками подій, які описує Леонід Ілліч у своїх книгах, використовуються і такі форми роботи, як мімічні читання, читальні конференції, бесіди.

Біля виставки творів Л. І. Брежнева, яка називається «Книги — бійці, книги — творці», щодня збирається багато членів нашого Товариства. Тут же можна

зустріти лекторів та пропагандистів — заступника директора Запорізького УВП з виховної роботи В. М. Дюкова, члена партбюро УВП В. Г. Чайку, голову міськвідділу УТОГ Л. М. Костенко, вчителів вечірньої школи робітничої молоді для глухих, активістів промислового життя.

Велику допомогу бібліотеці у проведенні масово-політичних заходів надає її актив, до якого входять Є. Є. Мелаш, В. В. Фомін, Л. М. Костенко, В. М. Бра-таш, В. І. Лиган та інші.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.

Наполегливо, самовіддано трудиться на Сумському УВП Ганна Григоріївна Головань. Швачка-резервістка, ударниця комуністичної праці, вона сумлінно виконує свої змінні виробничі завдання на 120—130 процентів.

На знімку: Г. Г. Головань за роботою.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ШИРШЕ МАСОВИЙ РУХ ВИХОВАННЯ МОЛОДИХ БУДІВНИКІВ КОМУНІЗМУ

Наставницький гарт молоді

НА ПОЧАТКУ ГРУДНЯ В КИЄВІ ВІДБУДІТЬСЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ СЕМІНАР НАРАДА З ПРОБЛЕМ РОЗВИТКУ І ПОЛІПШЕННЯ РОБОТИ НАСТАВНИКІВ НЕЧУЮЧОЇ МОЛОДІ, ЯКІ ПРАЦЮЮТЬ В ОБ'ЄДНАННЯХ, НА УВП УТОГ І ПІДПРИЄМСТВАХ ДЕРЖАВНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ ТА СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА. НАСТАВНИЦТВО — ЦЕ МАСОВИЙ РУХ СТАРИХ КАДРОВИХ ПЕРЕДОВИКІВ ВИРОБНИЦТВА ПО ВИХОВАННЮ МОЛОДИХ БУДІВНИКІВ КОМУНІЗМУ В ДУСІ СПАДКОЕМНОСТІ КРАЩИХ РИС РАДЯНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО КЛАСУ.

Понад половину трудівників Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» становить молодь. Тому виховання її і підготовка до життя і праці є предметом постійної турботи партійної, профспілкової та громадських організацій, а також адміністрації об'єднання.

Щороку у трудові колективи цих приходять нове молоде попов-

нення. Наймолодшу робітничу зміну тут зустрічають радо і тепло, знайомлять з бригадою, в якій вони працюватимуть, закріплюють за ними наставників, розповідають новачкам про історію об'єднання і трудові традиції колективу.

Нинішнього року в об'єднанні з 42 новачків наставницький гарт одержали 15 чоловік. Крім того, чотирнадцять молодим робітникам підвищено кваліфікаційні розряди. Решта продовжують опановувати професії і підвищувати свою майстерність.

На об'єднанні діє рада наставників, яку очолює начальник експериментально-інструментального цеху М. Є. Соїфер. До її складу входять досвідчені спеціалісти та кадрові робітники. У полі зору ради — організація робочих місць молодих робітників і забезпечення їх інструментом та потрібною оснасткою; питання взаємовідносин між наставниками та їх учнями; звітування наставників про хід навчання і виховання молоді зміни; закріплення наставників за новачками, а також обговорення питань трудової дисципліни та правового виховання.

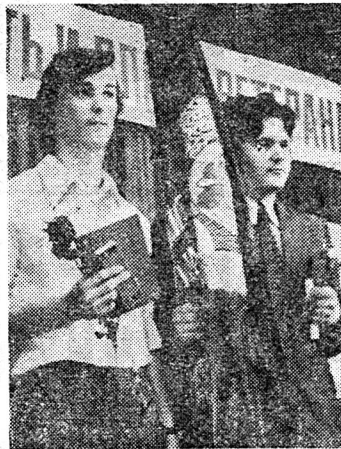
Міцно увійшли в життя колективу об'єднання свята вручення молодим робітникам трудової

книжки. Адже посвячення в трудівники — це перший крок у широке самостійне життя.

Лише недавно Анатолію Черненку та Юрію Тихонову було вручено трудові книжки. А нині вони на практиці вже відчули смак справжньої праці та чіткий трудовий ритм виробництва. Прагнуть повністю опанувати довірені їм верстат, глибше вивчити обрану професію. І Анатолій, і Юрій з вдячністю згадують своїх наставників — висококваліфікованого слюсаря-інструментальника шостого розряду, кавалера ордена «Знак Пошани» і медалі «За трудову доблесть» Володимира Івановича Кривогибена і токаря шостого розряду, ветерана об'єднання Григорія Миколайовича Мишутіна. Багато їхніх учнів і нині трудяться в цехах об'єднання, виходять переможцями у соціалістичному змаганні.

Добре справи йдуть і в таких наставників, як слюсар-електромонтажник П. М. Кудько, палітурник О. Л. Баранов, полірувальник О. М. Марчук, друкар В. П. Рибачук, та інших.

Багатьом учням ще бракує професійного вміння, бо ще немає впевненого досвіду. Але досвід прийде до молодих робітників з

роками, через те, що кожен сучасний робітник, якого підготували наставники об'єднання, вміє трудитися на совість, переймати все нове, передове і прогресивне у старших товаришів по роботі, майстрів своєї справи, які завжди піклуються про честь робітничу.

І. ЩЕРБАНЮК.

На знімку: А. Черненко (ліворуч) та Ю. Тихонов під час урочистого посвячення їх у молоді робітники.

Фото автора.

ДО 325-РІЧЧЯ ВОЗЗ'ЄДНАННЯ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ

БІЛЯ ДЖЕРЕЛ БРАТЕРСТВА

Спорудження монумента, який символізує неперушну дружбу російського і українського народів, почато в селі Карабутове Конотопського району на Сумщині.

На двох білокам'яних колонах заввишки 11 метрів буде встановлено щит, який уособлюватиме спільну боротьбу народів-братів проти іноземних поневолювачів, а на самій вершині над ним запалюють слова українською і російською мовами — «Навіки разом» і «Навеки вместе». Монумент буде відкрито в дні святкування знаменного ювілею — 325-річчя возз'єднання України з Росією.

Карабутове має до цієї дати безпосереднє відношення. У листопаді 1653 року в старонинне руське місто Путивль, яке входить тепер до складу Сумської області, прибула з Москви делегація на чолі з боярином В. В. Бутурліним. Вона їхала до Богдана Хмельницького для оформлення історичного акта возз'єднання України з Росією. І Карабутове було першим українським селищем на шляху російського посольства до Переяслава.

Козаки карабутівської сотні, свідчать книги і документи тих часів, виїхали далеко в поле урочисто зустрічати представників братнього російського народу, який простягнув руку допомоги Україні. І коли було проголошено рішення історичної Переяславської ради, карабутівці палко вітали його і дали присягу на вірність Росії.

На Сумщині готуються широко відзначити знаменну дату. Передбачено багато цікавих заходів у період свята дружби. Так, у Путивлі буде проведено науково-практичну конференцію, в якій візьмуть участь представники Курської, Брянської та Белгородської областей Російської Федерації. На підприємствах, в установах і навчальних закладах відбудуться зустрічі з гостями з РРФСР, тематичні вечори дружби, огляди-звіти творчих колективів. А експозиції краєзнавчих музеїв у Сумах, Путивлі, Конотопі, Ромнах, Глухові, Шостці та інших містах області поповняться новими експонатами, що розповідатимуть про широкі виробничі й культурні зв'язки українців з російськими братами.

Г. ЯКОВЕНКО.

м. Суми.

(РАТАУ).

Весь запал свого серця

На Житомирському УВП всі знають і поважають члена УТОГ Людмилу Олександрівну Ляльченко. Особливо її шанує молодь, яка бачить в ній не тільки передову робітницю, майстра своєї справи, але й добру, чуйну людину — наставника, порадника.

Людмила прийшла на виробництво, коли їй минуло 16 років. Спочатку була ученицею різальника на закрійній дільниці, потім працювала швачкою-мотористкою на різних дільницях. І всюди з душею, з повною відповідальністю виконувала свої обов'язки.

Враховавши ділові і організаційські здібності, адміністрація підприємства призначила Л. О. Ляльченко зміним майстром другої швейної дільниці по пошиттю спеодягу.

Під керівництвом Людмили Олександрівни працює 50 швачок-мотористок. Їх девіз — «Жодного відстаючого поруч». І вони з честю додержують свого слова. Всі трудяться високоєфективно, з перевиконанням завдань.

Нещодавно колектив дільниці за високу культуру виробництва, виконання умов соціалістичного змагання був удостоєний перехідного Червоного вимпела і грошової пре-

мії. Людмилу Олександрівну за сумлінну багаторічну працю відзначено Ленінською ювілейною медаллю, знаками переможця соціалістичного змагання 1974 року і дев'ятої п'ятирічки. Вона має почесні грамоти, багато разів одержувала грошові премії, цінні подарунки, подяки.

Добре розуміючи, що в наш час справжньому фахівцю не обійтися без всебічних знань, Людмила Олександрівна без відриву від виробництва закінчила 12 класів школи робітничої молоді. «І це мені дуже допомагає як у роботі, так і в громадському та особистому житті», — говорить вона.

Л. О. Ляльченко є членом ради наставників підприємства. Її часто можна бачити серед молоді, якій вона передає свій багатий практичний досвід. Людмила Олександрівна виховала і підготувала 15 швачок-мотористок. Серед них — Марія Сидорчук, Тетяна Андрійчук, Світлана Тимченко, Віра Осадча, Таїса Солудченко та інші. Всі вони прагнуть наслідувати свою наставницю, перевиконують норми виробітку, працюють без браку.

М. ГУРМАН.

м. Житомир.

Чуйна, задушевна жінка

Хочу розповісти про одну чудову жінку-пенсіонерку, комуніста Марію Петрівну Ганчицьку.

Прийшла я в Черкаський обласний відділ УТОГ рік тому. Могла б і не знати про неї. Але тут кожний новачок з нею скоро познайомиться, хоч Марія Петрівна вже десять років на пенсії. Вона й нині поряд із своїми колегами.

Раніше М. П. Ганчицька працювала головою нашого облідділу. І нині про неї можна почути тільки добре слово: кращої не було.

Не пам'ятаю, коли я вперше зустріла цю жінку, але як вона запала мені в душу! Скільки хороших порад дала вона мені. Зустрінеш в скрутку хвилину, поговориш з нею — і відразу світло і радісно стає на душі.

Пам'ятаю зліт глухих у м. Золотоноші, в якому брала участь і Марія Петрівна. Йшла розмова про поведінку одного молодого члена нашого Товариства. Дуже низько опустилася людина, пиячив, залишив дружину дітей, став погано працювати. Присутні радили йому викинути з голови все погане, взя-

тися за розум, але він мало звертав уваги на добрі поради.

І тут встала з місця Марія Петрівна. В залі стало тихо, всі уважно дивились на неї. «Пам'ятаєш, — звернулася вона проникливо, поматеринськи до «пропащої людини», — коли ти мені зробив ключ, і добре зробив? Адже зміг. Можуть бути у тебе золоті руки. Ти тільки добре візьмись за діло, кинь пити, приведи себе в порядок, а ми всі тобі допоможемо, підтримаємо, де буде важко».

Вона переконала його, що в нього не все пропало, ще не все втрачено, якщо він захоче повернутися до нормального життя. Ніхто не зміг його так швидко переконати, а Марія Петрівна змогла.

І нині я рада, рада зустрічам з нею. У мене завжди знаходяться запитання, а в неї відповіді, добрі поради.

Легше і цікавіше живеться на світі, коли знаєш, що десь поряд є такі чуйні, задушевні люди, як Марія Петрівна Ганчицька.

К. БАЛУТА,
член УТОГ, робітниця
Черкаського УВП.

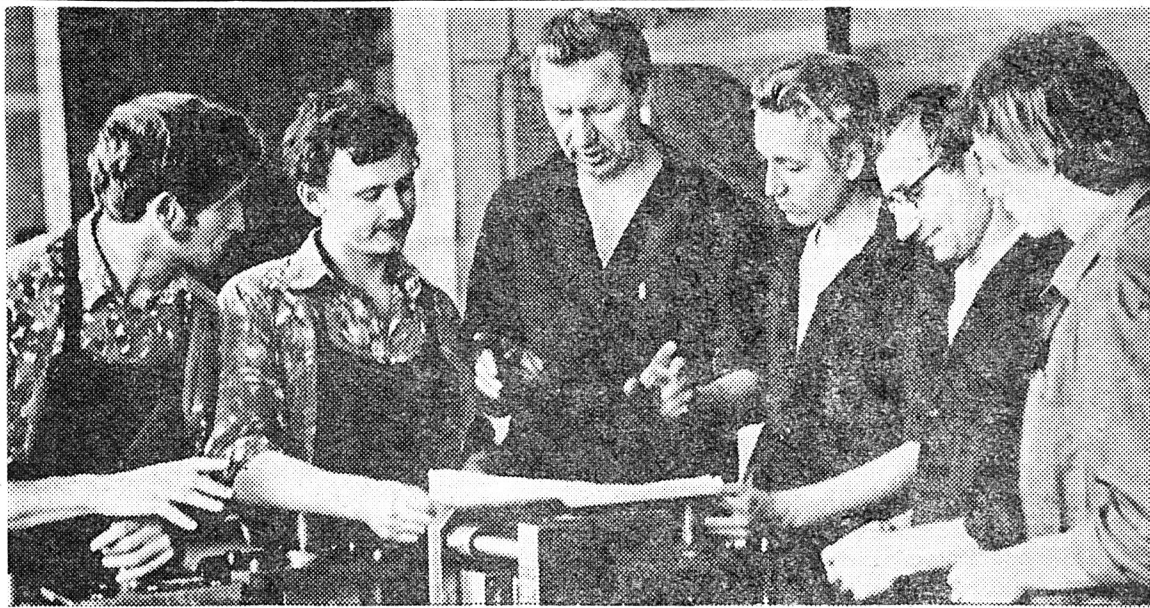
НАВЧАННЯ КАДРІВ

Нещодавно Ворошиловградський облідділ УТОГ провів триденний семінар директорів Будинків культури, завідуючих клубами та перекладачів червоних кутків. На семінарі заслухано питання: «Про дотримання законодавства про працю», «Про хід виконання соціалістичних зобов'язань», «Про стан і розвиток художньої самодіяльної творчості в світі постанови ЦК КПРС «Про заходи по дальшому розвитку самодіяльної художньої творчості» та інші.

На семінарі виступили голова облідділу Т. А. Пилякіна, голова міськвідділу Л. Г. Мосцева, інструктор облідділу по роботі серед глухих на селі Г. І. Лазуренко, юрист Ворошиловградського УВП, лектори Товариства «Знання».

Після семінару проведено розширене засідання президії облідділу з участю керівників культзакладів та перекладачів.

О. ПАЩЕНКО,
інструктор облідділу УТОГ.
м. Ворошиловград.

Доброякісний і своєчасний ремонт штампів і пристроїв — запорука успішної роботи штампувально-заготівельної дільниці і всього цеху низьковольтної апаратури Ворошиловградського УВП. Це добре розуміють члени бригади слюсарів-інструментальників по ремонту оснастки, очолюваної Анатолієм Івановичем Іпполітовим. Всі вони працюють з повною відповідальністю за доручену справу, систематично перевиконують змінні завдання.

На знімку: слюсарі-інструментальники (зліва направо) В. Н. Кубай, Н. В. Лизогуб, А. І. Іпполітов, Г. В. Брагін, В. І. Будило та С. Г. Лагута.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ВЕЧІР

В урочистій обстановці пройшов нещодавно в Садгірському будинку культури глухих комсомольсько-молодіжний вечір відпочинку, організований комітетом комсомолу підприємства.

Комсомолец 30-х років, секретар партійного бюро підприємства Микола Дмитрович Ермаков розповів про героїчні діла перших поколінь комсомольців, а голова місцевому профспілки Михайло Федорович Привалов — про трудові здобутки нинішніх комсомольців, зокрема, робітників УВП Б. Незвещука, Л. Лебеденко, Л. Медведєвої та багатьох інших.

За визначні спортивні досягнення в 1978 році комсомольці і представники неспілкової молоді Ю. Стрілець, І. Степик, М. Болжук, І. Мента, І. Кисельов — ветерани спортивного колективу Будинку культури нагороджені грамотами і дипломами, які їм були вручені на вечорі.

На закінчення вечора були влаштовані ігри, танці та інші культурні розваги.

В. КОЧИК.

Чернівецька обл.

ТУТ НАШ ДІМ

Однією з гострих проблем, яка хвилює молодь, — є проблема проведення вільного часу. Добре дбають про це у гуртожитку Сімферопольського УВП. Коли я завітав туди, у Ленінській кімнаті йшли заняття з правових знань. Комендант гуртожитку Раїса Павлівна Єфремова розповідає:

— Ми часто проводимо лекції, заняття. Сьогодні у нас шосте засідання школи правових знань. Мешканці гуртожитку із задоволенням відвідують їх. Але, звичайно, — продовжує комендант, — цим наша діяльність не обмежується. Проте, спершу давайте пройдемо по гуртожитку, — запропонувала вона.

Всі кімнати справляють гарне враження. Відремонтовані, по-сучасному оформлені, всюди багато квітів. Чистота і порядок. Художники-дизайнери створили тут затишну атмосферу для відпочинку.

— Як бачите, умови для дозвілля прекрасні, — підключилась до розмови голова ради гуртожитку Тамара Бурдюгіна.

— Але якщо просто так сидіти склавши руки в цих гарних кімнатах, то проблему вільного часу не вирішити.

— Звичайно, — відповідає Тамара Бурдюгіна, — тому ми часто проводимо вечори відпочинку. Тематичні вечори відвідують наші службовці. Організовуємо все своїми силами. Дівчата охоче беруть участь у різноманітних заходах. У нас діють клуби за інтересами, які охоплюють велику кількість мешканців гуртожитку. Це клуб новаторів, котрий тісно пов'язаний з виробничою діяльністю, комсомольсько-молодіжний клуб «Романтик». Вони проводять багато тематичних вечорів, зустрічей з ветеранами і передовиками виробництва, влаштовують зустрічі з цікавими людьми. Можна впевнено сказати, що ключ до вирішення проблеми вільного часу у нас знайдений.

Дійсно, дівчата живуть цікавим і змістовним життям. У жіночому клубі «Мрія» вони дізнаються про те, як краще провести сімейне свято, слухають медичні поради.

— Правильна організація дозволяє дуже допомагати нам у вихованні молоді, — розповідає Ганна Петрівна Кевраль — вихователька гуртожитку. — Якщо цікаво і весело проводити вільний час, то цей настрій буде супроводжувати людину і вдома, і на роботі.

Це справді так. Багато дівчат добре працюють. Наприклад, М. Касьянич, Н. Богданова, Н. Литвинова, Н. Калиновська та інші є переможцями соціалістичного змагання.

Але не тільки на роботі дівчата прагнуть бути кращими. Всім хочеться, щоб і в гуртожитку був зразковий порядок. Чимало для цього зроблено. Відзначилися тут Альбіна Смирнова, Раїса Крива, Валя Скоробага, кімнати яких визнані кращими.

Змістовно проходить життя робітниць. І коли я покидав гуртожиток, то помітив стенд: «Наш побут і відпочинок», і мені подумалося, що в цьому гуртожитку і побут, і відпочинок на належному рівні.

В. ШАЛАЄВ.

УЧНІВСЬКИЙ ВОГНИК

ДРУЖБА МІЦНІЄ

У Бродівському райвідділі УТОГ доброю традицією стало проведення культмасових заходів спільно з Підкаменською школою-інтернатом для слаббачуючих дітей. Оскільки в школі, на жаль, немає актового залу, то Бродівський клуб люб'язно запропонував своє приміщення для проведення різноманітних заходів, вечорів.

Як проходять наші вечори? Перед вихованцями інтернату виступають передовики виробництва, випускники школи, котрі нині працюють на УВП. Вони розповідають про роботу, про своє життя. Учні діляться планами на майбутнє. Наприкінці таких вечорів — обмін концертними програмами і розваги.

Молоді виробничники та учні школи ближче знайомляться. У школярів складається чітка уява про підприємство і, таким чином, ми сподіваємося забезпечити поповнення УВП робітниками. Крім того, на підприємстві зовсім мало дівчат. Тому, організовуючи такі вечори, ми сподіваємося на те, що молоді люди зможуть влаштувати особисте життя на місці.

Справжнім святом була остання зустріч. Шефи привезли школярам подарунки. А кожен номер концертної програми супроводжувався зливою оплесків. Незабаром чергова зустріч, яка принесе багато радості.

О. ФІЛІПОВА,
голова Бродівського райвідділу УТОГ.
Львівська обл.

ШВИДКО промайне ще один навчальний рік, і учні спецгрупи Краснолуцького професійно-технічного училища Зіна Виговська (ліворуч) та Оля Тюрина стануть кравчинями. А поки-що відмінниця навчання у бібліотеці училища знайомляється з новими книжковими виданнями.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

РАПОРТУЄ ПІОНЕРСЬКА ДРУЖИНА

Актовий зал Чернівецької школи-інтернату для слаббачуючих дітей у святковому вбранні. Тут нещодавно відбувся збір шкільної піонерської дружини імені Олега Кошового. В залі піонери, комсомольці, шефи школи, гості з Палацу піонерів та школярів міста Чернівців, комсомольці 30-х років.

Старша піонервожата Н. Ю. Крячкова оголосила збір дружини відкритим. З привітанням виступив представник шефів школи О. В. Кишкурно. Від комсомольської організації ремонтно-будівельного управління «Подільськ-рембудтресту» виступив О. В. Ларіонов, а також представники від Палацу піонерів, комсомольців 30-х років.

Група піонерів декламувала вірші про комсомол, виконувала патріотичні пісні.

Голова піонерської дружини школи Валерій Адамоук зачитав рапорт.

— Наша піонерська дружина ставила завданням вчитися на «п'ять» і «чотири», брати участь у трудових десантах, всесоюзних суботниках, гуртках художньої самодіяльності і спорту. Це соціалістичне зобов'язання ми з честю виконали. Дружина провела фестиваль «Мир міцніє на шляхах дружби», працювала в шкільному саду. Крокуючи маршем, присвяченим ювілею комсомолу, дружина виконувала наказ XVIII з'їзду ВЛКСМ.

Багато цікавих піонерських справ зроблено. Це і зустрічі з комсомольцями 30-х років, воїнами Радянської Армії, делегатами

XVIII з'їзду комсомолу та інші. Напередодні збору проведено конкурс серед піонерів на кращий малюнок. На зборі дружини переможцям конкурсу вручено подарунки.

Потім рапортували про свою роботу голови піонерських загонів О. Тарасюк, В. Колісниченко, О. Чекалюк.

Директор школи І. В. Іванова доповіла про те, що ЦК ВЛКСМ нагородив 7 школярів-відмінників навчання нагрудними знаками і

вручила, посвідчення та значки.

Старшу піонервожату школи-інтернату Н. Ю. Крячкову нагороджено Почесною грамотою і нагрудним значком ЦК ВЛКСМ за заслуги перед комсомолом у зв'язку з 60-річчям Ленінської Комуністичної Спілки Молоді.

На закінчення збору піонери Чернівецького Палацу піонерів і школярів дали концерт художньої самодіяльності.

Г. ВЛАСОВ.

В гості до піонерів Чернівецької школи-інтернату для слаббачуючих дітей завітав комсомолец 30-х років, учасник Великої Вітчизняної війни, що брав участь у штурмі рейстагу, Дмитро Сергійович Судакович. Уважно слухають його розповідь про бойову юність піонери та комсомольці (на знімку: зліва направо) Михайло Гнатимак, Оксана Єременюк, Валентин Галицький. Фото автора.

Тих днів не змовкне слава

Піонерський загін сьомих класів Київської школи-інтернату № 6 для глухих дітей йде маршом Всесоюзного піонерського маршу «Ми — вірна зміна твоя, комсомол!». Піонери побували в туристському поході по місцях, пов'язаних з бойовою юністю письменника-комуніста М. Островського.

Юні слідопити відвідали музей імені М. Островського в Боярці, середню школу, котра носить ім'я письменника, побували на місці будівництва вузькоколійки.

Школярі зібрали цікавий матеріал, дізналися про минуле та сучасне краю, героїчні діла комсомолу, про що й звітуватимуть на шкільному піонерському зборі «Тих днів не змовкне слава!».

С. МАГДІЄВ.

В ГОСТІ ДО ШКОЛЯРІВ

Вісім років тому Вінницький обвідділ УТОГ та УВП взяли курс на зміцнення зв'язку зі школами-інтернатами глухих області. З того часу зроблено немало добрих справ: в гості до школярів приїздили передовики підприємства і кращі спортсмени, в кінцевому рахунку цей зв'язок добре позначився на комплектуванні груп виробничого навчання на УВП, на участі спортсменів Піщанської школи у спортивних заходах обвідділу та республіканських змаганнях.

Нещодавно до учнів і педагогів Піщанської школи приїхало більше тридцяти членів Товариства обласного центру: учасники художньої самодіяльності Вінницького будинку культури, чоловіча і жіноча баскетбольні команди, керівники обвідділу. В школі тепло зустрічали гостей. Ветеран Килина Дмитрівна Єсаулова показала учбові класи і кабінети. Живий інтерес викликав слуховий кабінет, де кожен може за допомогою сучасної апаратури перевірити правильність вимови ним звуків, і кімната бойової слави.

Після екскурсії в актовому залі зібрались гості і господарі. Присутніх привітали завуч школи Л. І. Зволейко та К. Д. Єсаулова, пі-

онери та комсомольці. Голова обвідділу В. С. Ніколаєнко вручила пам'ятні подарунки школі і комсомольській організації, а також премії кращим спортсменам, що відзначилися на республіканських змаганнях.

У переповненому шкільному клубі учасники художньої самодіяльності Будинку культури показали концертну програму. Пісні «Альоша», «В земляничі» на слова відомого поета О. Суркова виконала Н. Гордукова, члени танцювального гуртка показали своє мистецтво. Але особливо сподобалась глядачам пантоміма, сценки і циркові номери, що показав Юрій Свічкалоп та випускник цієї школи, а нині каландрувальник УВП Саша Хуторянський. Веселий сміх викликали пантоміма «Газ-вода», «В перукарні», сподобались фокуси з кульками та кульками на мотузку.

Увечері у спортивному залі відбулися змагання з баскетболу. Тут виграли і чоловіча, і жіноча команди господарів.

А потім відбувся вогник, на якому було багато ігор, танців, змагань.

М. НИРОВ.

м. Вінниця.

НА ВСЕ ЖИТТЯ

Непомітно летіли роки... Велику частину життя Клавдія Максимівна Шешегова провела в школі. Турбувалась про дітей, прагнула повернути їм слух, мову, дитинство, ввести їх у наше Товариство. Про себе якось думати було ніколи.

Що привело її до нелегкої, кропіткої праці вчителя? Вирішила обрати цю професію вона ще в шкільні роки, наслідуючи в усьому свою улюблену вчительку фізкультури — Євгенію Василівну Шумакевич, котра підтримала це бажання не тільки в школі, а й після закінчення десятого класу. Вона рекомендувала Клавдію Максимівну в Одеський педагогічний технікум фізкультури. Після закінчення в 1941 році Клавдія Максимівна стала вчителем фізкультури. Невтомна її наставниця Є. В. Шумакевич тоді працювала в школі-інтернаті № 97, а коли настав час йти на пенсію, вона сказала Шешеговій: «Тільки ти повинна замінити мене на моєму посту».

Так з 1961 року Клавдія Максимівна стала працювати в школі-інтернаті № 97. В 1963 році вона вступила до Київського педінституту імені Горького на дефектологічний факультет. Закінчила його і стала працювати в початкових класах, передавши естафету випускникові школи-інтернату Леоніду Олександровичу Чепурненку. Він гідно несе естафету і понині, викладаючи в свою роботу старання і вміння.

Десять років пропрацювала Клавдія Максимівна вчителькою початкових класів, а нинішнього року її замінила молода енергійна Маргарита Павлівна Майорова. І цього разу естафета передана в надійні руки, а Клавдія Максимівна, як у свій час її наставниця, на заслуженому відпочинку.

Хто не знає учнів Шешегової? Вони завжди бадьорі, веселі, активно виступають на шкільній сцені, а на уроках вмінють показати хороші знання. Вчителька завжди знаходила для них цікаву справу, допомагала їм вчитися... І за це вони вдячні їй на все життя.

В. МЕРКУЛОВА,
вчителька.

м. Одеса.

ПРОВОДИТИМЕМО І НАДАЛІ

Протягом трьох днів на базі Овруцького клубу Житомирської області проходив обласний семінар голів мікрайвідділів і перекладач районних клубів. Мета його — показати і навчити, як в умовах невеликого клубу можна проводити цікаву і плідотворну роботу.

До плану-семінару входило проведення Овруцьким мікрайвідді-

лом УТОГ вшанування нечуючого тракториста з села Невгоди Овруцького району Михайла Федоровича Шишнаревича, яке мало відбутися в селі, де живе трудівник, і тематичного вечора «Спасибі вам за працю невтомну» — в клубі.

Велику підготовчу роботу по організації обласного семінару

провела завідувач Овруцьким клубом Лариса Павлівна Оніщенко і перекладач Марія Григорівна Холоденко.

Цей виїзний семінар приніс велику користь, і обласний відділ УТОГ планує проведення подібних семінарів на базі інших районних клубів.

Є. ЮРЕВИЧ,
інструктор Житомирського обвідділу УТОГ.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

И. САПОЖНИКОВ

К ПОТОМКАМ

Здесь море камешки ласкало,
Лизнув их пенным языком...
И я смотрю вокруг на скалы,
Упорно думая о том,

Что человек на этом месте,
В грядущее бросая взгляд,
Вот так стоял и сто, и двести,
И триста лет тому назад.

Чего он ждал, к чему стремился?
Куда влекли его мечты?
Ему, бедняге, вечно снился
Дворец кристальной чистоты.

Прошли года, прошли столетия...
И я стою у этих скал.
Еще не в силах одолеть я
Войны прожорливый оскал.

Настанет время без потомков,
Наступит полный крах войне,
И он, счастливый мой потомок,
Быть может, вспомнит обо мне.

Не обо мне — о человеке,
Стоявшем здесь у этих скал,
Который жил в двадцатом веке
И счастье прочное ковал.

Потомок мой найдет ненастье:
Одно — лишь моря грозный вал...
Поймет потомок — это счастье
Я для него отвоевал.

ОСЕННИЕ МОТИВЫ

Полынная горечь рябины

Рябиновый запах —
полынная горечь.
Часы отбивают
глубокую полночь.
Тревожною горечью
пахнет рябина,
Как-будто приходит
из песни старинной.
Над тыном рябина моя
откачалась,
На сердце ложится
горючая жалость.

Зачем ее ягоды я собирала?
В них горечи много,
а сладости мало.
Развешаны алые бусы
в квартире,
С рябиной вдвоём
мы одни в целом
мире...
Ах, месяц рябиновый —
звездная россыпь!
Ноябрьская грустная
осени поступь.

Чем больше дань календарю,
Тем больше трепета в природе.
А все ж в вопросе о погоде —
Она кричит еще: «Творю!»

Еще по-летнему свежи
Все ощущения земные;
И мысли властвуют шальные,
Хоть что в идею ни вложим.

И лишь утрами иногда
Природа, чтя свои законы,
Вдруг разразится на балконе
В ведре с водой крупинкой льда.

Она воспримется всерьез,
Как актуальная указка,
И будут окна и замазка,
Но, как ни жалю,
не будет слез.

ПОСЛУХАЙТЕ ЛІКАРЯ

ПІДСТУПНА НЕДУГА ВІДСТУПАЄ

На початку цього року Академія медичних наук СРСР затвердила державну програму по боротьбі з цукровим діабетом. У роботу по її виконанню включились багато наукових і лікувальних центрів країни, в тому числі й Київський інститут ендокринології.

Кореспондент РАТАУ попросив доктора медичних наук, професора А. С. Єфімова розповісти про роботу, яку інститут веде по виконанню цієї програми.

— Андрію Семеновичу, насамперед нагадайте, будь ласка, що являє собою це захворювання, які причини сприяють його виникненню? Чи давно людству відома ця недуга?

— Цукровий діабет був відомий медикам ще кілька століть тому, але причина його дуже довгий час лишалась невідомою. Лікарі призначали хворим напівголодну діету, виключали з режиму харчування багато продуктів, однак це не давало потрібного ефекту. Лише на початку нашого століття вченим вдалося встановити причини виникнення хвороби. Розгадка ховалась у двох функціях підшлункової залози, яка одночасно виробляє травні соки і особливу речовину — інсулін, що регулює вміст цукру в крові. Якщо залоза перестає виробляти його,

цукор надходить прямо у кров, що дуже шкідливо для організму.

Сьогодні діабет став медико-соціальною проблемою. Це одне з дуже поширених у нашій країні захворювань. Надмірне харчування, яке призводить до зайвої ваги, часті стресові ситуації, спадкові фактори — ось основні причини, які ведуть до нього. Нині для лікування цукрового діабету застосовується інсулін. Але наша турбота — знайти досконаліші методи боротьби з недугою.

— У чому ж полягають ці методи?

— Вчені нашого інституту працюють у двох напрямках. Перший — це створення електронно-лінійного пристрою, який імітував би діяльність підшлункової залози. Так само як і «живий» орган, цей апарат з допомогою міні-

ПОДВИГ НЕ ПОМЕРКНЕ

Ще дівчинкою у ржевській школі Паша Савельєва відзначалась допитливістю і наполегливістю у досягненні мети. Потім селянська донька успішно закінчила Московський кредитно-економічний інститут. Молоду випускницю, комсомолку Савельєву направили працювати в Луцьке відділення держбанку.

За короткий час Паша знайшла вірних друзів і друзів на роботі. Вона користувалась серед співробітників заслуженим авторитетом, старші люди звали її Паша Іванівна, а ровесники — Пашенькою.

Життя налагоджувалось добре. Влітку 1941 року до неї в гості приїхала мати, тітка і п'ятирічна племінниця Вірочка — донька сестри. І раптом — війна...

Евакууватись не встигли. Були спроби пробитись до своїх, але потрапили в оточення. Труднощі полагали ще й у тому, що з Пашею були дві літніх жінки і дитина. І вирішила Паша повернутись до Луцька.

Тут вже хазяйнували німці і українські буржуазні націоналісти. Паша знову влаштувалась на роботу в банк. До російської дівчини і німці, і націоналісти ставились з недовірою. Паша змушена була вести себе дуже обережно. Вона почала шукати зв'язки з партизанами, з підпільниками. І це їй вдалось.

Поселилась Паша з матір'ю, тіткою і племінницею на околиці міста Луцька, в будинку № 14 по вулиці Хлібній. Тут були старі будинки, нагадували вони про час господарювання панської Польщі. Типова для стародавнього Луцька вузька вуличка виходила прямо до річки Стир.

З часом до Паші почали навідуватись гості. Приходили вони таємно, як правило, вночі, приносили зв'язки партизанського загону, радянські воїни, які потрапляли в полон на фронті.

Паша входила до Луцької підпільної організації. Будинок № 14 став штабом укритаї патріотів. Один з них, Борис Зюков, у 1972 році розповідав у газеті «Известия» про те, як переходила його відважна підпільниця.

Тут, у непримітному будиночку на околиці Луцька, не тільки переховувались втікачі з концтаборів — радянські воїни, яких Паша та її друзі потім направляли в партизанський загін, але і зберігався хімічний снаряд — таємна зброя гітлерівців. Підпільники вчинили сміливу операцію: вкрали його із складу, який пильно охоронявся фашистами. Пізніше снаряд був відправлений у героїчний пар-

тизанський загін Медведєва, а звідти — на Велику землю.

Викрадення таємничого снаряда збудоражило гітлерівське командування. Есесівці лютували, заплідожили людей, арештовували, розстрілювали неповнолітніх стариків. Заарештували і Пашу Савельєву. Кати допитували її жорстоко, але патріотка нікого не виказала. Зінаїда Бабікова, одна із учасниць Луцького підпілля, писала: «Фашисти прив'язали Пашу до машини і тягли її по землі».

Кинули Пашу в камеру Луцької тюрми, в ту саму, в якій гітлерівці живцем замурували в стіні зв'язкову партизанку Марію Іванівну Дунаєву. В цій камері після звільнення Луцька Радянської Армією люди прочитали звернення до Батьківщини, останні перед стратою слова Паші: «Розквітай, будь прекрасна, рідна, і прощай! Твоя Паша».

Відступаючи, фашисти знищили всіх арештованих Луцької тюрми. Серед тих, хто був знищений на підв'їзді, Паші не було. Розшуки були марні. І тільки пізніше вбитою горем мати Паші дізналась, що її дочка прийняла трагічну, мученицьку смерть. На площі міста, перед древнім замком Любарта, фашисти розклали залізні великі листи і на них живцем спалили трьох радянських людей. Імена двох досі залишилися невідомими, третьою була керівник підпільної групи в Луцьку Паша Савельєва.

Тепер в приміщенні колишньої тюрми розміщено музичне училище, а в колишній камері, в якій перебувала Паша, організовано музей «Нескорена Волинь». Стенди, документи, фотографії розпові-

КРОК У БЕЗСМЕРТЯ

дають про боротьбу комуністів Західної України за об'єднання з Радянською Батьківщиною, про безстрашну боротьбу з фашистами партизанів Волині, про героїчних підпільників.

В Луцьку є ще одна кімната-музей при держбанку, де працювала Паша Савельєва. Тут пізніше подані матеріали про відважну російську дівчину, яка героїчно загинула від рук фашистських катів. З ініціативи обласної газети «Молодий ленінець» і українського письменника Петра Маха комсомольці і молодь Волині зібрали кошти, на які побудовано пам'ятник героїні Луцького підпілля. Піднісся він біля колишніх тюремних стін, на тому самому місці, на якому мужня підпільниця прийняла мученицьку смерть.

Застиглі язика полум'я із кованої міді, а в полум'ї горда, непокірна, зв'язана віршовками російської дівчина, як символ мужності і вірності Батьківщині.

Почесне право відкрити пам'ятник Паші Савельєвій було надано М. С. Корчеву, колишньому комісару загону народних месників. На відкритті монумента виступали колишні партизани і підпільники, робітники, школярі, юнаки і дівчата, рідні і близькі героїні.

Із Ржева приїжджала сестра Паші Олена Іванівна та її дочка Віра, та сама Віра, яка дитиною провела в Луцьку з Пашею гіркі дні фашистської окупації.

Батьківщина пам'ятає і шанує подвиг героїв, який став кроком у безсмертя.

Д. НЕУСТРОЄВ.

м. Луцьк.

ПИШУТЬ ЧИТАЧІ

ОГЛЯД РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ ЗА ЛИСТОПАД

Минулого місяця до редакції надійшло багато цікавих листів від читачів. В них розповідається про трудові здобутки колективів і окремих виробничників, про соціалістичне змагання, про урочисті збори і святкові вечори на честь 60-ї річниці ВЛКСМ і 61-ї річниці Великого Жовтня та інші.

Про підсумки соціалістичного змагання на честь свята Великого Жовтня серед глухих Чернівецької області пише у листі до редакції інструктор фізкультури Чернівецького будинку культури М. Сухолотюк. Вчителька Одеської школи-інтернату № 97 для слабочуючих дітей В. Ф. Меркулова розповідає про святкування знаменної річниці Великого Жовтня в школі.

Наприкінці жовтня ми відзначали ювілей Ленінського комсомолу. Як повідомляє Ю. Гер з Одеси, в обласному Будинку культури з нагоди цього свята відбувся театралізований вечір, на який було запрошено комсомолок сорокових років К. А. Побережеч, З. М. Лепіну, А. М. Калинюк. Вечори, присвячені ювілею комсомолу, відбулися також в Будинку культури м. Харкова — про це пише робітник Харківського тракторного заводу ім. С. Орджонікідзе А. Кормілеть, в пуртожитку Ужгородського УВП-2 — про що повідомляє вчителька Ужгородської вечірньої школи № 3 В. Ба-лега.

«До 60-річчя Ленінського комсомолу самодіяльні артисти Миколаївського будинку культури підготували нову концертну програму, з якою виступили перед глухими трудівниками в різних районах області», — пише перекладач Будинку культури Т. Городнича.

Подвигам комсомольців у роки Великої Вітчизняної війни присвятив свого листа її учасник М. Капітонов.

Серед редакційної пошти багато листів на різну тематику. Зокрема, Р. Зборівський зі Стрия розповідає про міський музей ім. В. І. Леніна; голова комісії фабзавкомів по роботі серед глухих робітників взуттєвого об'єднання «Київ» К. Жигadlo — про кращих членів УТОГ об'єднання; Ю. Гер — про університет культури, що створений при Одеському будинку культури, про глухих автолюбів, про нові роботи художника В. Г. Людвика.

Такий зміст невикористаних листів, що надійшли в газету в листопаді. Всього редакція з початку року одержала більше тисячі листів.

В. о. редактора
В. ПІТЕНКО.

(РАТАУ).

ИНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального
правления Украинского общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18,
редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.